

roku všechny nároky proti spediterovi ze spediční smlouvy, nýbrž jen ty, které vzešly z úplné ztráty úbytku, poškození neb opožděného dodání zboží. Žalovaná firma sice tvrdí, že faktickým důvodem žaloby i v tomto případě jest ztráta zásilky, takže by nemohlo býti vůbec žalováno, kdyby se zásilka nebyla ztratila; ale tím nejsou podmínky žaloby dle čl. 386 obch. zák. vyčerpány. Jako každá žaloba o náhradu škody musí se i žaloba dle čl. 386 obch. zák. opírat o zavinění žalovaného, a to dle čl. 380 obch. zák. o zanedbání bedlivosti řádného kupce, při čemž ovšem průvodní břímě náleží spediterovi. Mluví-li se ve čl. 386 obch. zák. o žalobách z důvodu úplné ztráty, úbytku, poškození neb opožděného dodání zboží, jsou tím míněny jen takové žaloby, kde zavinění spediterovo a ztráta, úbytek, poškození neb opožděné dodání zboží jsou v souvislosti jako příčina a následek. Toho v tomto případě není. Žaloba spatřuje zavinění žalované firmy jen v tom, že po úplné ztrátě zboží náhradu vzniklé škody reklamovala u pojišťovny pozdě a u železnice jí nereklamovala vůbec. Žalobce nepřičítá ztrátu zboží žalované firmě za vinu a nepožaduje z tohoto důvodu od ní náhrady. Žaluje z důvodů, nastalých teprve po ztrátě zásilky, a proto není jeho žaloba žalobou dle čl. 386 obch. zák. a neplatí pro ni jednorocní lhůta promlčecí, v tomto článku stanovená. Jako jiné žaloby na náhradu škody promlčuje se až ve třech letech, pročež odvolací soud právem uznal zamítnutí žaloby z důvodu nastalého promlčení do jednoho roku za právně mylné.

Čís. 3362.

Předpisy Šu 325 a 328 ex. ř. vztahují se i na nároky na vydání věci nemovitých. Nabyli-li dlužník nemovitosti z polovice jako dědic, z polovice postupní smlouvou podle dohody při projednání pozůstalosti, jest i při vedení exekuce na nárok na vydání nemovitosti z tohoto důvodu použiti ustanovení Šu 822 obč. zák. a dv. dekr. ze dne 3. června 1846, čís. 968 sb. z. s.

(Rozh. ze dne 8. ledna 1924, R I 1115/23.)

Vymáhající věřitelka navrhla k vydobytí peněžité pohledávky exekuci zabavením a přikázáním k vybrání dlužníkova nároku na vydání a předání i na převod vlastnického práva ohledně polovice nemovitostí, jež připadly dlužníku na základě dědické dohody (postupní smlouvy při projednání pozůstalosti po otci dlužníkově). Soud prvního stádia exekuci povolil, rekursní soud zamítl exekuční návrh. Důvody: Jak z obsahu napadeného usnesení, z udání exekučního návrhu a konečně ze spisů pozůstalostních vychází na jevo, opírá se nárok povinné strany, tvořící předmět exekuce, o odevzdací listinu a vede se exekuce na veškeré nároky, které dlužníku přísluší jakožto dědici po Františku T-ovi. Exekuce tato jest však, jak stěžovatel správně vykládá, nepřipustnou z důvodů výslovného ustanovení dvorského dekretu ze dne 3. června 1846, čís. 968, jakož i Šu 822 obč. zák. Mimo to jest žádaná exekuce nepřipustnou také z toho důvodu, poněvadž ustanovení Šu 325

a 328 ex. ř., na které se vymáhající strana odvolává, má na zřeteli toliko exekuci na jednotlivé určité hmotné, avšak pouze m o v i t é věci dlužníkovy, kterážto ustanovení tudíž na tento případ užití nelze.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Není sice správný názor rekursního soudu, že předpisy §§ 325 a 328 ex. ř., na které se vymáhající věřitelka odvolává, mají na mysli jen nároky na vydání nebo plnění hmotných věcí m o v i t ý c h, neboť § 325 ex. ř. zmiňuje se jen o hmotných věcech, nerozeznáváje mezi věcmi movitými a nemovitými, a § 328 ex. ř. výslovně ustanovuje, jak postupovati v případě, když dlužníkův nárok na plnění v ě c i n e m o v i t é byl k vybrání přikázán, přes to však rozhodnutí rekursního soudu není nesprávné. Podle exekučního návrhu žádá vymáhající věřitelka zabavení a přikázání k vybrání dlužníkovu nároku na vydání a předání i na převod práva vlastnického ohledně jedné polovice mlýna a pozemku, kteréžto nemovitosti připadly jednou polovicí dlužníku na základě dědické dohody (postupní smlouvy), uzavřené při projednání pozůstalosti po dlužníkově otci. Podle pozůstalostních spisů připsány jsou ony nemovitosti dosud do vlastnictví manželů Františka a Josefy T-ových, z nichž František T. zemřel, a jeho pozůstalost u okresního soudu byla projednána. Podle těchto spisů neomezili se účastníci jen na projednání pozůstalosti, nýbrž upravili pod heslem »dědické dohody, vztažně postupní smlouvy« svoje majetkové poměry bez ohledu na pozůstalost tím způsobem, že vdova postoupila do pozůstalosti také svou polovici zmíněných nemovitostí, že nynější dlužník Antonín T. a jeho manželka Růžena T-ová převzali celé nemovitosti za přejímací cenu 50.000 Kč a zavázali se z této ceny vyplatiti 30.000 Kč dceři zůstavitele Marii V-ové a jejímu manželovi Bohumilu V-ovi a 20.000 Kč vdově a vyhradili mimo to vdově výměnek a služebnost bytu. Tím splynulo jmění pozůstalostní, které tvoří v majetkovém ohledu zvláštní podstatu (§ 531 obč. zák.) a představuje až do skončení pozůstalostního řízení souhrn majetkových práv a povinností zůstavitelových (§ 547 obč. zák.), s polovicí majetku postoupeného do pozůstalosti Josefou T-ovou, obě majetkové skupiny jsou proto podrobeny omezením, vyplývajícím z postavení dlužníka Antonína T-a jako dědice, a to proto, že Antonínu T-ovi přísluší nárok na ideální polovici pozůstalosti i na ideální polovici majetku postoupeného do pozůstalosti Josefou T-ovou, kteréžto oba dva nároky nedají se dělit, takže dlužník Antonín T. bude knihovně zapsán jako vlastník obou ideálních polovic současně se svojí manželkou Růženou T-ovou teprve po vydání odevzdací listiny a na jejím základě. Postavení dlužníka Antonína T-a, v jehož osobě se spojuje jednak nárok dědický, jednak nárok z postupní smlouvy za podmínek svrchu uvedených, musí se proto posuzovati s jednotného právního stanoviska, jde-li o to, za jakých předpokladů může proti němu býti vedena exekuce na nárok, který mu přísluší z postupní smlouvy a týká se vydání majetku postoupeného do pozůstalosti Josefou T-ovou. Ať jde proto o exe-

kuci proti Antonínu T-ovi jako dědici nebo jako oprávněnému z postupní smlouvy, jest vždy dbáti omezení, která obsahují jednak § 822 obč. zák., jednak dvorský dekret ze dne 3. června 1846, čís. 968 sb. z. s. Jen za předpokladů těchto dvou zákonných ustanovení mohla by býti proti dlužníku v tomto případě vedena exekuce, avšak exekuční návrh se jich vůbec nedovolává, nýbrž opírá se o dědickou, pokud se týče postupní smlouvu, což však, jak již uvedeno, nemůže na právním posouzení exekučního návrhu ničeho změnit, a činí rovněž jeho základem předpoklady §u 822 obč. zák. I když tedy nevede se exekuce na dědické právo Antonína T-a ani na jednotlivé věci movité, které by mu byly bývaly odevzdány, přece jenom jest právní podklad exekuce takový, že jest posuzovati exekuci tak, jako kdyby byla vedena na dědické právo dlužníkovu v jeho celku, což jest nepřípustno a byla proto právem exekuce zamítnuta. Vymáhající věřitelce nebylo zamítnutím tohoto návrhu nikterak ublíženo. Před tím, nežli Josefa T-ová postoupila polovici svého jmění do pozůstalosti, nepřislušel vymáhající věřitelce na to jmění nárok pro pohledávky proti Antonínu T-ovi, takže postavení vymáhající věřitelky se nikterak nezhoršilo postoupením onoho jmění do pozůstalosti, a nyní proti Antonínu T-ovi samému jest vymáhající věřitelka chráněna, ať již jde o exekuci na jeho nárok dědický, neb o exekuci na nárok, opírající se o smlouvu dědickou (postupní) ustanovením §u 379 ex. ř. (§ 74, 75 třetí novely k obč. zák.).

Čís. 3363.

Ve sporech pro rušenou držbu jest dovolací rekurs nepřipustným i tehdy, napadeno-li jím pouze rozhodnutí o otázce přípustnosti pořadu práva.

(Rozh. ze dne 8. ledna 1924, R I 1117/23.)

Proti žalobě pro rušenou držbu chodníku namítl žalovaný nepřipustnost pořadu práva. Soud první stolice námitku zamítl a žalobě vyhověl, rekursní soud námitce vyhověl, zrušil konečné usnesení i s předchozím řízením a odmítl žalobu. Dovolací rekurs do usnesení rekursního soudu byl rekursním soudem jako nepřipustný odmítnut. Důvody: Stížnosti do rozhodnutí druhé stolice ve sporech pro rušenou držbu nejsou dle §u 528 c. ř. s. přípustny. Stížnosti takové, byly-li podány, mají býti odmítnuty již prvním soudem. V tomto případě jedná se o dovolací stížnost ve sporu pro rušenou držbu, tudíž o stížnost nepřipustnou, neboť zákon v §u 528 c. ř. s. nečiní rozdíl, zda napadené usnesení je rozhodnutím ve věci samé či zda řeší jen námitku nepřipustnosti pořadu práva a jí vyhovuje. Slušelo tedy odmítnouti nepřipustný rekurs soudem rekursním, když neučinil tak již první soudce.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl rekursu.